

Fragment uit Bollebozen op Bali, Loretta kroniek deel 8.

Loret belde Bill. Wat ze altijd deed, als ze weer eens in de knoop zat. Dus best wel vaak. Maar nu ging het om Marijke, dat telde niet. Zou hij Marijke over deze tragedie heen kunnen helpen? Zoals Paul haar had geholpen? Mannen deden dat toch anders als vrouwen onderling.

‘Hi Bill! Daar ben ik weer! Al een date met Syl gehad?’

‘Zo, koppelaarster! Jij zou wel de laatste zijn aan wie ik dat vertel. Wie weet, ga ik met die olijke Marijke aan de rol!’

‘Als je dat maar laat. Zij is *off limits*, pas op hoor. Maar luister, ik bel je over haar. Geen leuk bericht, helaas.’

Bill luisterde aandachtig; het greep hem meer aan dan Loret had verwacht. Hij nam het gesprek van haar over; altijd dat getwijfel en die nuances, je kan dit, je kan dat, het is zus, maar het kan ook zo... Typisch Loretta. ‘Jij wil dat ik haar help hieroverheen te komen, zodat ze een zachte landing maakt als ze terugkomt naar kantoor en jullie vrouwenclan? Dat is mooi, maar ze heeft ook iets anders nodig. Het werk: dat kan ze op haar sloffen aan.’

‘Nou, het is best complex met dat tsunamifonds, zeker wel honderd projecten, met 1,3 miljoen budget. Dat moet netjes worden verantwoord aan de donateurs, Bill.’

‘Het is de World Bank niet. Dacht je dat er ooit één donateur de moeite neemt om dat na te pluizen? Je hebt een KPMG-accountant in je bestuur, dus dat zit wel snor, denkt iedereen. Niemand verwacht perfectie. Marijke moet juist leren hoe ze dit *mean and lean*, praktisch kan oppakken. Tachtig procent is ook goed. Dat is de challenge!’

‘Hum. Ik denk erover na. Maar ze heeft...’

‘We gaan uitdagende targets voor haar stellen. Mensen net wat verder belasten, over hun limieten, dat geeft ze een kick aan adrenaline, plus een ransel vol zelfvertrouwen. Kan geen cursus tegenop. Kijk hoe ze uit de shit van die tsunami wist te komen: in haar eentje. Ze is compradore; voert het management over de Falcon. Ze moet omzet maken, vijfduizend dollar per vlieguur, anders krijgt ze ongenadig van mij op haar lazerij. Deze business kan niet wachten op doetjes die wegduiken voor verantwoordelijkheden. Ik garandeer je dat ze het beter gaat doen dan ik het zelf kan.’

‘Ehm... is dat nu niet een te zware verantwoordelijkheid?’

‘Het is niet jullie papieren kantoorwereld. Dit is echt. Ze leert hoe ze de boeman moet spelen als de onderhoudsfirma of de crew zitten te fucken.’

‘Ik ga een eind met je mee. Maar even *piano-piano*. Stap voor stap. Ze is nog erg jong, hoor. Op haar leeftijd zat ik...’

‘In de disco, ja. Mannen gek maken. Dat doe je nog, denk maar aan je uitstapjes met Laura. Marijke heeft juist nu een zetje nodig. Ik geloof echt in die meid. Wat een bullshit, wat haar allemaal overkomt. Het zijn ook altijd de verkeerden die door het lot, of de goden, getroffen worden. Maar deze keer hebben de goden pech. Die krijgen het met mij aan de stok. Marijke kan meer aan dan je denkt, het is een stevige meid en ze kan op mij rekenen.’

Het viel haar op. Bill was zelden zo lang van stof en zo openhartig. Wat konden ze nu concreet voor haar doen?

‘Nu even niets,’ zei Bill. ‘Ze had zó met de Falcon naar Nederland kunnen gaan, maar deed dat niet. Plichtsbesef. Als het om geld gaat; ze weet heus wel dat ze daarvoor bij ons kan aankloppen. Maar dit gaat over gevoel. Dat ze voor *anything, anywhere, anytime* bij ons terecht kan. Zonder oordeel, maar voor een stevige borrel, whatever. We bieden haar zekerheid door die jobs en een royaal salaris. Dat geeft structuur; iedereen heeft daar behoefte aan in zo’n kloteperiode. Denk eraan, Loret, onze kroonprinses zal ook hierin haar eigen weg volgen.’

Het viel Loret op: Bill gebruikte de slogan van Air America, de voormalige airline van de CIA. Hij had daar als piloot een rol in gespeeld; zou dat een reden zijn dat hij meer dan normaal wat in Marij zag? Op haar gesteld was? Zij had absoluut ook wat met dat vlieggebeuren; de Falcon en alles daaromheen vond ze ‘megasuper’ interessant.